

ПИСМО II

Писмо пријатељици

Рим, 30. Јули 1932.

Драга Ђућо, пријатељице моја,

Оставила сам те у Паризу, морала сам на брзину да отпућујем, и ево ме после огромне паузе, пошто јуче добих твоју карту адресовану на Juan Les Pins. Нису ми је пре послали, јер ми нису знали адресу у хотелу. Ја сам већ прилично дуго у Риму, али никако не излазим, јер је врућина просто неподношљива. Грофица Сафи и њен муж, мамини врло добри пријатељи, позвали су ме код себе у госте, у њихову вилу скоро ван Рима, где ми је врло добро, на миру сам, радим по цео дан. Они су прекјуче отишли на море, у Римини, где су им ћерка и синчић. У кући је остала само грофова старемајка којој је деведесет и две године. Симпатична и љубазна, врло је културна жена (ја се ње и од пре сећам), некад је предавала француску литературу у Болоњском универзитету са Кардучијем, а сада је скоро сасвим изгубила памћење. Кућа је велика. Ја сам на средњем спрату сама, имам огромну и видну собу и по цео дан се брчкам по купатилу, јер ме пеку и под , и столице, и кревет, а предвече почињем да радим. Рачунам почетком новембра да отворим изложбу. Од маме још немам вести. Мој је отац такође ван Рима и тако никога уопште не виђам. То ти је мени овде.

Твојима љубим руку, а тебе пуно грли твоја
Милена

Milena